

N° 9 A T O D A N G O S

LAURYNOS STUOKOS-GUCEVIČIAUS
GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

Smagu, kad žurnalistų klubą papildė mūsų mažiausieji – pirmokai. Tikime, kad jų skvarbūs žvilgsniai mums padės „atidengti“ ką nors nepastebėto. Taigi pirmieji straipsniai – Jūsų dėmesiui.

Henri Barbusse yra pasakęs: „Mokykla – tai dirbtuvė, kurioje formuojamas augančiosios kartos mąstymas; reikia ją tvirtai laikyti rankose, jeigu nenori paleisti iš rankų ateities.“

Širvintų Lauryno Stuokos-Gucevičiaus gimnazijoje visi suaugę, žinantys, ko nori iš gyvenimo, aktyvūs, siekiantys dalyvauti įvairioje veikloje. Čia mokinių elgesys ir mokytojų požiūris kitoks. Mes irgi pasijutome suaugę.

Džiugu, kad gimnazijoje yra daug po pamokinės veiklos. Visi gali pasirinkti, kas jiems patinka, ir toliau ugdyti savo sugebėjimus bei pomėgius. Mano nuomone, gerai, kad buvo paskirtas adaptacijos laikotarpis, mes turėjome galimybę geriau apsiprasti, pažinome mokytojus, kurie bendrauja su mumis visiškai kitaip, nei buvome įpratę. Bet vis dar šiek tiek sunku prisitaikyti prie naujos aplinkos. Dažnai pasimetame ieškodami kabinetų, pamirštame mokytojų pavardes... Turbūt didžiausi privalumai, kuriuos mokiniai dievina (ypač pirmokėliai) - ilgesnės pertraukos, parduotuvės, esančios greta, nes, kaip žinoma, prie progimnazijos yra tik viena mažytė parduotuvėlė.

Dar praėjo per mažai laiko, kad susidaryčiau išsamią nuomonę apie naująją mokyklą, bet jau žinau vieną – man patinka ši gimnazija!!!

Deivė Aleksandravičiūtė, 1b klasė

Kai baigėsi vasara, supratau, jog kasdienybė pasikeis - eisiu į gimnaziją. Iš pradžių labai nenorėjau čia eiti, nes galvojau, jog čia mokosi labai atšiaurūs mokiniai. Bet kai rugsėjo 1-ąją atėjau, pakeičiau savo nuomonę. Supratau, jog žmonės čia draugiški, visi mielai tau padeda, mokytojai taip pat labai geri, paaiškina, kas neaišku. Tik šiek tiek galbūt baugina tai, jog sunkoka bus čia mokytis, nes krūvis didesnis, niekas nuolaidų nebedarys.

Yra keli dalykai, prie kurių vis dar nepripratau: vis nerandu kai kurių kabinetų, sunku priprasti prie pertraukų, šiek tiek gąsdina laiptinės.

Gimnazijoje man patinka, nes čia žmonės jau nebe maži, o vyresni, ir tai yra įdomu. Jeigu kas nors manęs paklaustų, ar norėčiau grįžti į „Atžalyną“, atsakyčiau NE.

Miglė Žiedavainytė, 1b klasė

Redaktorės žodis

Nauji mokslo metai, nauja pradžia, nauja ir redaktorė! Ruduo, kai kam dažnai tampa depresijos metu. Gailimės, kad vasara taip greitai praėjo, nėra ryžto vėl imti vadovėlius ir rašiklius į rankas. Todėl šiame numeryje pabandysime pakelti Jums nuotaiką ir įkvėpti patirti kažką naujo. Nuo minėto lietingojo metų laiko neatskiriamą yra ir nostalgija. Prisiminimai į dar naujomis žiniomis, po vasaros, nepapildytą puodynę ant kaklo ateina netikėtai ir nelauktai, kartais ir ne patys geriausi. Pakalbėsime ir apie tai, nusiminti neverta. Spalvingiausio sezono metu svarbiausia iškelti aukštyn galvą, išgerti garuojančios kakavos ir į rankas pasiimti optimizmu ir obuoliais kvepiantį „Atodangų“ numerį!

Grupės nariai: Ieva Jankauskaitė IIb, Brigita Sližauskaitė IIb, Dovilė Lapinskaitė Ia, Vaiva Trimonytė Ia, Justė Rutkauskaitė Ia, Rugilė Pumputytė IVc, Deivė Aleksandravičiūtė Ib, Miglė Žiedavainytė Ib.

Maketavimo darbus atliko: Ieva Jankauskaitė IIb, Brigita Sližauskaitė IIb.

Fotografavo: Brigita Sližauskaitė IIb.

KODĖL VERTA BŪTI MOKYTOJU

Mokytojas – tai vedlys, padedantis mums pažinti save ir tobulėti. Pedagogo darbas yra vienas iš prasmingiausių, nes mokykla – tai kiekvieno kelias į ateitį. Tai žmogus, kuris stengiasi dėl kiekvieno mokinio, kad jam būtų kuo geriau.

Mokykloje kiekvienas sutinkame arba sutikome supratingus, rūpestingus, geranoriškus įvairių dalykų mokytojus. Tai žmonės, išmokę mus ir skaityti, ir skaičiuoti bei padėję sukaupti žinių, kurios mums taip praverčia ateityje. Pažiūrėjus, kaip jie myli savo darbą, stengiasi dėl kiekvieno vaiko, kad jis išmoktų kuo daugiau ir kuo geriau, suprantame, kad šis darbas yra nuostabus pasirinkimas ateityje, leisiantis mums ir toliau mokytis vis daugiau.

Pedagogika yra labai įdomi. Tapti mokytoju verta, nes šis darbas kasdien nenusipėjamas. Tai veikla, kuri išmoko jausti atsakomybę ne tik už save, bet ir už kitus. Tai padeda išlaikyti jaunatviškumą, nepamiršti kūrybiškumo bei mokytis ne tik kitus, juk mokytojas mokosi ir pats. Bendraudamas su jaunais žmonėmis jis niekuomet nesijaus senas, tai paskatins daugiau domėtis aplinka, supančia jį.

Šiurpintis, bendraujantis, atviras pedagogas supranta jaunimą, jų mintis ir norus, žengia koją kojon su naujovėmis, kurios padeda jam dar labiau prisitaikyti prie besikeičiančio pasaulio. Mokytojas gali būti ir draugas ir padėjėjas jaunesniems, kuriems perduoda sukauptas žinias, visuomet pataria, supranta, skatina dar labiau tobulėti ir įkvėpia ieškoti daugiau naujų atsakymų. Jis yra šviesulys prisidedantis prie žmogaus intelektualinio ir dvasinio brandimo. Šis darbas niekuomet nelieka neįvertintas. Daug mokinių yra labai dėkingi už jiems suteiktas žinias, už patiestą tvirtą kelią toliau einant į gyvenimą. Kasdien bendraudama su mokytojais pastebiu, kad nei vienas nėra pasakęs, kad jam nepatinka jo darbas. Kiekvienas sutiktas mokytojas labai džiaugiasi visais savo mokiniais, jų mažais ir dideliais pasiekimais.

Žmogus, kuris gali padėti ne tik sau, bet ir kitiems, visuomet yra laimingas. Mokytojo darbas padeda pagelbėti daugumai iš karto. Tapti pedagogu – šaunus pasirinkimas, nes tai labai prasmingas, įdomus ir rūpestio reikalaujantis darbas.

Iveta Kanapeckaitė, IIIc

Rugilė Pumputytė jau abiturientė. Ji atkakliai stebi pasaulį ir mato jį šiek tiek kitokią – paslaptinę, kalbantį su tais, kurie moka klausyti. Siūlome skaitytojams fragmentą iš Rugilės esė apie miestą, mergaitę, muziką, Mokytoją.

PASLAPTYS, KURIAS SAUGO MANO MIESTAS

Viena iš septintokų, Liepa, palieka draugus direktoriaus kabinete ir nulipa stačiais laiptais žemyn, vedančiais atgal į net ir vasarą apšviestą vestibulį. Ji pasuka kairėn ir, praėjusi pro siaurą koridorių, prieina baltas duris. Taip ir sustoja prieš jas. Už šių nusilupusių ir sutrūkinėjusių dažų, už šitos skylės, vietoj kurios kažkada buvo spyna, – jos pirmoji klasė, pirmasis prisilietimas prie klavišų, pirmas sugrotas pratimas, pirmųjų, ką tik atspausdintų natų kvapas...

Liepa lėtai atveria duris iki pat galo ir kiek prisimerkia nuo pro langą smingančių saulės spindulių. Ore skraido dulkės. Jos juda Liepai iškvepiant. Be dulkių ir suplyšusios geltonos užuolaidos čia daugiau nieko nėra. Nors ne: kitame klasės gale stovi spinta ir stalas. Prie spintos turėtų stovėti Liepos mokytoja, mirusi prieš septynerius metus. Mokytoja laikytų ryškiai raudoną segtuvą ir stovėtų nugara į Liepą, kuri mato tik jos ilgą rudą sijoną, jos batelius, liemenę, plaukų sagę, bet tik ne veidą. Mokytoja verstų segtuvo lapus, atidžiai ten kažką skaitinėdama. Liepai, kažkada šešiametei mergaitei, užėjusiai čia su močiute, užkliūtų tai, kad mokytoja klasėje viena, kad nėra jokio prie pianino sėdinčio mokinio, kaip kad visuomet būdavo. Mokytoja atsuktų, nusišypsotų ir nežiūrėdama viena ranka uždarytų spintelės duris. Prieitų prie savo stalo, padėtų segtuvą ir, sudėjusi rankas vieną ant kitos, užkalbintų Liepos močiutę. Liepa net nesiklausytų, apie ką jos abi kalbasi, nes abi staugai surimtėja, lyg ir nuliūsta... Liepa geriau tyrinėtų rudą

mokytojos liemenę ir vos matomą geltonų ir raudonų linijų raštą ant jos. Tada mokytoja pasilenktų ir pažadėtų jai, kad kitais mokslo metais, kai jau bus pasveikusi, pradės ruošti mergaitę „Dainų dainelės“ konkursui.

Nesulaukė mokytoja kitų mokslo metų, nei anksčiau pabaigos. Ji dar ėjo į mokyklą, dirbo su septintokais, nors žinojo... Dar užduodavo namų darbus, laukdavo jų ateinant...

Liepa išgirsta savo draugų bildėjimą laiptais žemyn. O spinta jau stovi tuščia, ant stalo nėra jokio raudono segtuvo. Greitai ten nebestovi ir pati Liepa.

– Mokytoja, tai kokią dainą man buvote išrinkusi „Dainų dainelei“?

– Paslaptis, – atsako ji nusišypsojusi. Tada mirteli ir nusišuka atgal į spintą.

KITOKS PENKTADIENIS

Širvintos – nedidelis miestelis, tačiau retas kuris susimąsto, kokių ypatingų vietų galima čia rasti. Dėl šios priežasties lietuvių kalbos mokytoja Elvyra Lipeikytė kasmet rengia projektą „Mačiau. Mąstau. Kuriu“. II klasių mokiniai lanko kultūrinės Širvintų erdves, renka medžiagą, ruošia pristatymus, rašo rašinius. Šie mokslo metai – ne išimtis. Miesto centre per lietuvių kalbos pamokas vėl šurmuliavo gimnazistai, pasakojo, dainavo, klausėsi...

Paskutinis rugsėjo penktadienio rytas buvo vėsokas, tačiau gera nuotaika neleido sušalti. Virš Širvintos sklido paslaptinis rūkas, tik dar labiau žadinantis smalsumą ir kuriantis jaukią atmosferą. Vykdamė pirmąjį projekto etapą – susipažinome su kultūrinėmis miestelio erdvėmis ir objektais. Pirmiausia sustojome prie skaudžią praeitį menančio Nepriklausomybės paminklo, pastatyto Roberto Antinio, o po „švelnaus“ sovietai prisilietimo po Nepriklausomybės atkūrimo perstatyto jo sūnaus Roberto Antinio jaunesniojo. Antroji stotelė – šalia paminklo esanti Širvintų Šv. Mykolo Arkangelo bažnyčia, kurioje klausėmės jos statybų istorijos. Pasirodo, pirmieji šventieji namai su buvo pastatyti dar XV amžiuje trijų seserų jėgomis. Taip pat naujai pažvelgėme į bažnyčioje saugomus meno kūrinius. Vėliau gerėjome šalia Širvintų „marių“ besipuikuojančia Vilimo Ketvirčio skulptūra „Širvinta“. Skambėjo ne tik legendos, bet ir daina apie mūsų upę. Stabtelėjome ir prie Kęstučio Musteikio skulptūrų „Legenda“ ir „Siela“, kurios kviečia įvairiausio amžiaus širvintiškius prisėsti ant suoliukų šalia, atsipūsti ir pasigrožėti. Taip pat naujai susipažinome

su vieta, kur gimsta visi Širvintų kultūriniai renginiai – Širvintų kultūros centru.

Nuomonėmis pasidalino ir kelios projekto dalyvės, IIB klasės mokinės. Lina S. liko patenkinta, gausiai papildžiusi savo žinių bagažą: „Man labai patiko šis projektas. Buvo ir įdomu, ir naudinga. Pagilinoje žinias apie savo miestą, atradome faktų, kurių tikrai nežinojome apie kultūrinį miesto gyvenimą, smagiai praleidome rytą vaikštinėdami ir pasakodami prie numatytų objektų. Jaučiausi labai gerai, patiko dirbti komandoje, įgijau daugiau komandinio darbo patirties.“ Miglė S. taip pat pritarė Linos nuomonei: „Aš manau, kad šis projektas verčia mus kitomis akimis pažvelgti į savo gimtąjį kraštą, jo praeitį, sužinoti daug įdomių istorijų. Vertinu jį teigiamai, juk plečiasi mūsų akiratis, smagiai nuteikia ir tai, kad ši netradicinė lietuvių kalbos pamoka pajavirino mūsų dieną.“

Sužinota ir atrasta tikrai daug. Į gimtąjį miestelį pažvelgta kitomis akimis. Dabar laukia paskutinis projekto etapas – mūsų kūrybiškumo išbandymas: rašinsys apie tai, ar moka širvintiškai kultūringai ilsėtis.

Ieva Jankauskaitė, IIB

Brigita Sližauskaitė - IIb klasės mokinė - bus Mokinio Gyvenimo Būdo ekspertė, patars ir nurodys, kaip įveikti kasdienius sunkumus.

JEIGU TAU KANČIA EIT Į MOKYKLĄ

Pramiegojai trečią dieną iš eilės? Ir vėl nespėjai papusryčiauti? Nerandi vienodų kojinių ir plaukai vėl maištauja styrodami į visas šalis? Pala, dar šiandien ir į mokyklą reikia? Skamba pažįstamai.

Po vasaros atostogų retas jaučiasi pasiryžęs mokytis... Keičiasi dienos režimas. Juk visiems sunku „įsivažiuoti“. O dar atvėsę orai daugelį varo į neviltį, visi pradeda stenėt, kaip sunku keltis, kiek daug namų darbų, kaip viskas atsibodo ir kaip ilgisi vasaros.

Nelabai skiriuosi ir aš nuo tos minios. Visi mes truputį nusiminę. Bet juk jau pats pas laikas palaidoti 2015-ųjų vasarą. Tas visuotinis niurzgimas erzina. Į gyvenimą reikia žiūrėti kaip į zebro dryžius: negali būti vien balta, kartais ir juoda - turi išgyvent. Juk negali būti vien vasara, negali visada būti atostogos. Negali visada gauti tai, ko nori. Be daugiau pastangų reikalaujančių periodų, be mokymosi mėnesių šiltesnės vasaros akimirkos prarastų prasmę. Ir nemanau, kad prasidėjusius mokslo metus būtų galima vadinti gyvenimo juoduliu.

Svajonės ir kiti geri dalykai gyvenime niekada neateina vos panorėjus ir pamojus kokia burtų lazdele. Visa tai reikalauja visko, ko dar neišbandei ir nepatyrėi, reikalauja prakaito, sunkaus darbo ir žingsnio iš komforto zonos. Prisitaikyti prie pasikeitimų visada būna sunku. Bet verta. Verta, nes tu nori kažko daugiau, nenori būti išlaiko-

mas kitų žmonių, kurie stengėsi ir kažką veikė, nori turėti gerą išsilavinimą ir tau patinkantį darbą. Todėl verta eit į mokyklą, nepraleist pamokų ir tas septynias-aštuonias valandas išnaudoti prasmingiau, nei abejingai nieko neveikiant.

Sakai, nesugebi? Per sunku? Trūksta noro, įkvėpimo? Būk pats savo asmeniniu herojumi! Kaip sakoma, žmogus pats yra savo likimo kalvis. Tavo sėkmė priklauso tik nuo Tavęs. Neverkšlenk ir imkis kažko. Nesustok.

NĖ VIENOS PRALEISTOS PAMOKOS - UTOPIJA?

Pamokų praleidimas - daugelio mokyklų neįveiktas baubas. Mokiniai per mažai stengiasi mokytis ir todėl nemato reikalo lankyti visų pamokų? O gal neapdairiai sudarytas pamokų tvarkaraštis? Švietimo ir mokslo ministrės Audronės Pitrienienės sugalvotas 2015 - 2016 mokslo metų šūkis „Nė vienos praleistos pamokos“ labai pozityvus ir gražus. Tačiau vien gražių idėjų neužtenka norint kažką pakeisti. Norėdamos bent šį tą išsiaiškinti gimnazijoje surengėme apklausą, kurį, deja, nenustebino ir nieko nežinomo neatskleidė.

Apklausoje dalyvavo 153 mokiniai (65 vaikinai ir 88 merginos). Į klausimą „Ar bėgate iš pamokų?“ neigiamai teatsakė 67 mokiniai. Mes jais žavimės ir linkime išlikti aktyviems ir smalsiems. Bet, matyt, Jums įdomiau, dėl kokių priežasčių pamokos praleidžiamos. Dažniausiai besikartojanti priežastis - tingėjimas. Didelis, švino pripildantis mūsų galūnes ir miglos pripučiantis į smegenis, žvėris, kuris tik ir džiaugiasi, kai patraukiame namo snūstelėti ar praleisti valandą kitą prie kompiuterio ekrano. Taip pat dažnai koją pakiša ir rytinis miegas. Na, kam gi nėra nutikę taip, kad atsitrenkėte į pagalvės kampą ir „atsijungėte“ dar kokią valandą. Nuovargis - dar vienas atsakymas. Suprantama, kad po šešių ne itin lengvų pamokų nesinori eiti į septintą, ir ne tokią svarbią, kai kurių nuomone, tikybą ar dailę. Atsirado ir rimtesnių priežasčių. Pavyzdžiui, per vėlai namo vežantis autobusas. Suprantama, kai žmogus neturi veiklos ir jos nenori po pamokų, o iki vykimo namo likusios

dvi valandos, kas norės trintis mieste su pilna kuprine knygų.

Tarp labiausiai nelankomų pamokų, be jau minėtų tikybos ir dailės, atsirado ir biologija, rusų bei anglų kalbos. Paklausti, kaip jaučiasi praleidę pamoką, gimnazistai pateikė įvairiausių atsakymų. Dalis „visiškai nesuka dėl to plaučių“, kitus šiek tiek pagraužia sąžinė, kai kurie apgailėstauja, kad neišgirsta svarbių dalykų ir atsilieka nuo klasės (šiuo atveju kaltas autobusų tvarkaraštis), o kiti džiaugiasi, nes turi daugiau laisvo laiko savo mėgstamai veiklai ir pramogoms.

Pripažinkime, problema didžiulė. Gal reikėtų su-burti pamokų tvarkaraštį sudarančią komandą, juk vienas lauke - ne karys. Gal padėtų išrinkti III ir IV klasių atstovai, mat, jų tvarkaraščiai ypač painūs. Kaip galima tikėtis, kad kas nors ateis į septintą ir aštuntą pamokas, kai prieš tai laukia dar dvi ar net trys laisvos valandos. Tai juk visiškai utopija. Drambliuko svajonės. Tačiau labai norint, bendromis jėgomis - viskas išsprendžiama.

Apklausą atlikti padėjo **Brigita Sližauskaitė**,
autorė **Ieva Jankauskaitė** IIb

PAAUGLIAIS BUVOME VISI

Ypatingas mokytojų darbas. Kartais net sunku suvokti, iš kur tiek kantrybės turi mūsų žinių nešėjai. O jie kažkada irgi buvo paaugliai, lygiai tokie patys kaip ir mes, padūkę, keisti, idėjų pilnomis galvomis. Spalį apima nostalgija, todėl pagalvojau, kad būtų visai įdomu sužinoti, kokie yra gimnazijos mokytojų mokyklinių metų prisiminimai, niekada neišnyksiantys iš atminties.

ŠILČIAUSI PRISIMINIMAI SAUGOMI NUO MOKYKLINIO SUOLO

Ką prisiminus Jums tampa šilčiau?

Šilčiausi prisiminimai iš mokyklos laikų?! Gal bulviakasis, kai po pamokų visa klasė darda į kolūkio laukus ir lenktyniaudama su „akais“ renka bulves? Greičiau, greičiau, kad tik būtume pirmi! Iš priekabos skrenda kibirai ir..., o siaube, ant ne vietoje pasipainiojusio kaktos išdygsta didelis gumbas. Trauma gan rimta, bet visiems labai naudinga, nes kol vyksta instruktažas, kaip reikia saugiai paduoti kibirą, turime keletą minučių atsipūsti... Pasiilgstu dabar tokių akimirkų, kur vienybė ir draugiškumas nugali visas kliūtis.

Smagu buvo ir per pertraukas, kurių metu buvo privalu judėti koridoriais sustojus tvarkingai po du. Net ir tada sugebėdavome iškulti langą patinkančio vaikinų galva. Direktorius skaito moralą, o tu jo visiškai negirdi, nes matai tik tas svainamiai mėlynas akis... Ir po daugelio metų, prisiminus šį įvykį, jas vis dar matau!.. Nepakartojamos kelionės į Leningradą, kur tiek pamatyta ir išgirsta. Žygiai su nakvynėmis į Kernavę, kur padavimai ir legendos persipina su tamsa ir bijai net pajudėti. Rūkas Pajautos slėnyje ir iš jo išnyrantis žolę rupšnojantis arklys. Trūksta tik viduramžių raitelio...

Drįstu teigti, kad geri buvo mokykliniai laikai, daug gerų, tikrų draugų, nepakartojamų akimirkų ir... visas gyvenimas prieš akis...

Direktorės pavaduotoja, istorijos mokytoja **Margarita Vaičelytė**

PAAUGLYSTĖ – KVAILYSTĖ

Kokią įsimintiniausią šunybę esate iškrėtę?

Buvo toks vaikinys, vienmetis. Įsivaizduokit du senbernius, besivaiškančius vienas kitą po mokyklą. Aš bėgu, jis vejasi koridoriais. Ir kažkoks šunsnukis pakiša man koją. Ir aš pakiliai važiuoju ant sėdynės per koridorių. Čia pat mokytojų kambarys. Iš kažkur atsiranda senas mokytojas Počiūnas. Vienoje rankoje žemėlapis, kitoje knygos. Ir ką jūs manot? Atsitrenkiu į jį, ir kartu su mokytoju ant kelių įvairuoju į mokytojų kambarį.

Istorijos mokytojas **Jonas Stankevičius**

KOL ESAME JAUNI, MUMS SVARBIAUSI DRAUGAI

Kokiais būdais buvo išbandytas Jūsų draugystės tvirtumas mokykloje?

Mokiausi šioje mokykloje, III klasėje. Visi nutarėme pabėgti iš paskutinės pamokos, kad nereikėtų ilgai sėdėti. Pamoka buvo chemija, mokytoja Loreta Skardžiuvienė. Galvojam, kad reikia kažkaip nepastebėtiems prasmukti, vis dėlto ketvirtas aukštas. Na, šiaip ne taip. Kita bėda, pagalvojau, kad reikia mokytojai palikti žinutę, kad nesuktų dėl mūsų plaučių, nelauktų ir nesinervintų. Tai va mes ir parašėm.: „Mokytoja, nelaukit, mes visi išėjom namo“. Mokytoja tada buvo jauna ir entuziastinga, nuėjo su rašteliu pas mūsų auklėtoją Nijolę Lubienę. Pasakė, kad visi jos vaikai pabėgo iš pa-

mokos. Pabėgti tai pabėgom, bet kas laukė kitą dieną, net sapnuoti nesapnavom. O buvo taip: stovi auklėtoja rūščiu veidu ir pasitinka visą klasę su popieriuku, mūsų pačių rašytu. Tada mes supratom, kad geruoju viskas tikrai nesibaigs, likom paskūsti. Laimė, tąkart mums buvo atleista už mūsų draugiškumą, bet visi dalyvavę šito nepamirš. O, prisimenu dar vieną, ypatingesnę, dieną. Visa klasė mokėsi vokiečių kalbos, ant nosies kontrolinis. Rašyti turėjome žodžius. Niekas nebuvo pasiruošęs. Pasiūliau visiems paprašyti, jog nerašytume, mat, neišmokome, net jei išdalins lapelius, turėsime sėdėti it mieta prariję ir nejudinti jų. Pažiūrėti, kieno valia stipresnė. Vaikiniai iš karto sutiko, kai kurios merginos priešinosi. Į klasę atkaukšėjo mokytoja. Šast, išdalino lapelius, surašė žodžius lentoje, sakė nenorinti keisti pamokos plano. Sėdim. Prakaitas žliaugia kaktomis. Niekas nerašo. Po valandėlės, rašiklius išsitraukė mergaitės, tuoj ir berniukai, sėdžiu viena kaip suakmenėjusi ir nejudu. Visi rašo. Buvau išvaryta iš klasės, bet atlaikiusi spaudimą ir su gražuoliu vienetu pažymių knygelėje.. Baigėsi pamoka, visi išbėgę iš klasės džiūgavo, kad viena gavau blogą pažymį. Skaudžiausia buvo, kad vienintelė viską mokėjau, o aukojau si dėl jų, dėl visų. Tada ir supratau, kad klasėje vienybės nėra trupiniuko.

Tikybės mokytoja **Nomeda Drazdienė**

